

плаче – жълтици излизат, където ходи – рози пуска. Тя е още малка и не личи. Златото искаме да видим.

Отишли. Сестра им рекла:

– Добре че дойдохте да пазите малката, а аз да отида да наля вода, че да я изкъпя.

Малката спяла.

– Хем ще си направим ядене, ще си сготвим.

– Е, добре, сестро! Върви!

Отишла. А те взели бебето – прас, прас, прас шамари и малката заплакала. Толкова жълтици се събрали, че те си напълнили джобовете. Дошла сестра им, бутнала люлката и казала:

– Какво, сестро?

И си отишли. Разчуло се навсякъде, че действително има толкова нещо.

Момичето растяло, радвало се, проходило, замирисало всичко след нея. Станала мома за женене. Чул царският син за нея. Другите две сестри също имали момичета.

Взели, отишли при царя, пуснали... молба. Казал на хората да се съберат, да отидат да я искат. Оная чула. Така и така чух – хубаво момиче е, да отидат да му я искат за жена. Майката нали кротичка, от една дума дала щерка си за царския син.

Приготвила брачните дрехи, приготвила файтон, приготвила ядене. Майката сложила хляб на своето момиче, ако огладнее и иска да яде, да ѝ дават. Сложила ѝ вода, ако иска да пие, да ѝ дават. Другата сложила и своето момиче. Третата сестра имала момче. Не завела момичето от душманлък.

– Аз ще отида, сестро, с твоего момиче!

И сложила и своето момиче.

– Щерка ми ще стане шаферка!

Тръгнали. Стигнали до половината път и момичето, което пускало злато, казало:

– Лельо, огладнях! Искам хляб да ям!

– Еее, ми щерко, ако ми дадеш едното си око, ще ти дам хляб!

Видяло-невидяло, момичето извадило едното си око. Станало сакато и ѝ дали хляб да яде. Още малко да стигнат до града и момичето казало:

– Лельо! Искам да пия вода!

– Еми, ако изкараш и другото си око, ще ти дам вода.

Извадила си и другото око. Едното око в единия джоб на леля-